

Truende skyer over Syltoppene.

Foto: Svein Loeng

Fjellet gir kvile og inspirasjon

Av Harald Bandlien, sokneprest i Skaun

I dumpa bak hytta, like nedenfor kjerret, sitter en liten gråbrun en. Ganske urørlig. I ett med lyng og mose. Den som har tid, kan merke, såvidt, når ørene stilles inn etter fjerne lyder. Et lite under, må en vel få lov å si. Ett av mange. Skal tro hva den tenker? Langt fra biltrafikk, tog og trikk sitter den der og værer selve livet.

Jeg ble revet ut av tanken. Flere er i ferd med å våkne. Flere av dem som tok ut for å finne fred og ro og rekreasjon. Snart er det liv i hytta, og haren hopper lett inn i kjerret hvor den finner sin make og forsvinner, stille, som om den ikke finnes mer.

Jeg sitter og ser. Kan hende får jeg øye på røyskatta fra i fjor? Den som pilte fra brønnhuset over trappa og inn mellom steinene borte ved stien, med fire små etter seg.

Det er ikke fritt for at jeg drømmer meg bort. Kjenner hver fiber i kroppen. Også noen av dem som ikke har vært i bruk på lange tider. Mens takknemligheten fyller hjerte og sinn. Det knitrer i livet. Spraker på peisen bak meg.

Jeg husker vel ikke helt hvordan det startet. En far som viste meg fjellet? Eller en ellevill tur med bror og kamerat til ei tømmerkoje i Selbufjellet? Da døgnet ble snudd og fjellørreten spraket i panna. Jeg husker det var lemenår. Det var horder av dem som druknet i sjøen. Og jeg husker vi sto og betraktet den lille enslige som kom ut under stubben og freste mot oss. Også den en del av det hele, en skapning blant mange på vår forunderlige jord.

Siden ble fjellturene mange, med minnerike stunder på Nedalshytta og på Sylstasjonen og Storerikvollen. Jeg husker hvor lett det var å få kontakt med svensken og med reingjeteren. Det var så naturlig. Kanskje var det fjellet og hyttene som gjorde noe med oss?

Jeg har mangen en gang grunnet på det. Ikke minst da turen gikk inn i Trollheimen. Jeg må riktig spørre meg om det virkelig er så fascinerende, så vakert og så storslagent, eller om det er sansene som spiller meg et puss. Ta nå Bjøråskaret. Svett og sliten og varm. Dagen før gled jeg på en stein og fikk problemer med venstre fot. Men det var som glemt. Med sola midt imot. Et panorama av de helt store. Vi følte oss nesten på høyde med det karakteris-

tiske Dalatårnet. Langt borte fra støy og larm. Det tar sin tid, da, å bryte opp for å gå til det idylliske Kårvatn.

Men det var i hjertet av Trollheimen at vi nådde de største høyder. Ja, både på den ene og den andre måten. Jeg tenker ikke bare på Trollhetta og Snota som vi entret i strålende vær. Nei, jeg tenker like mye på Hytta der nede i dalen mellom dem. Så varmt og trygt og godt, langt borte fra alt.

Da dagen hellet, gikk vi ut på tunet. Sola var i ferd med å passere Snotas spisse topp. Mørk, men lett, raget den opp med sine skarpe konturer mot en himmel som var flammende rød. For en prestespire var assosiasjonen klar: «Med strålekrans om tinde forklaret Jesus sto.» Disiplenes syn på fjellet Tabor. Kunne det være mer storslagent og mer vakkert enn det vi kunne se en kveldsstund i hjertet av Trollheimen? En avglans av Skaperens herlighet?

Jeg rives ut av tanken. Strekker meg og legger innpå peisen. Bare litt, for det begynner å bli varmt. Dagen er klar. Fra terassen ser jeg over vatnet: De gamle fjell. Liksom lag på lag så langt øyet kan se. Det er som et maleri, – eller som en profeti, med sammentrengt avstand og tid.

Ute på trammen blir jeg vitne til en hel folkevandring. Sola baker og steinhellene er oppvarmet der mauren i mangetall beveger seg flittig avsted. Noen har funnet litt byggemateriale. Andre iler til for å hjelpe. Så er jeg da der hvor jeg skal være. For i Boken har Skaperen gjennom sin tjener sagt: «Gå til mauren, du late, se dens vei og bli vis!»

Her er jeg på rette sted for å kunne være en Herrens tjener. Her er kvile for min sjel. Og her er Skaperens bud til meg, om jeg bare kunne ta imot det og bære det med meg tilbake til dem som jeg er satt til å tjene!

Et lite under i skaperverket.

Foto: Svein Loeng